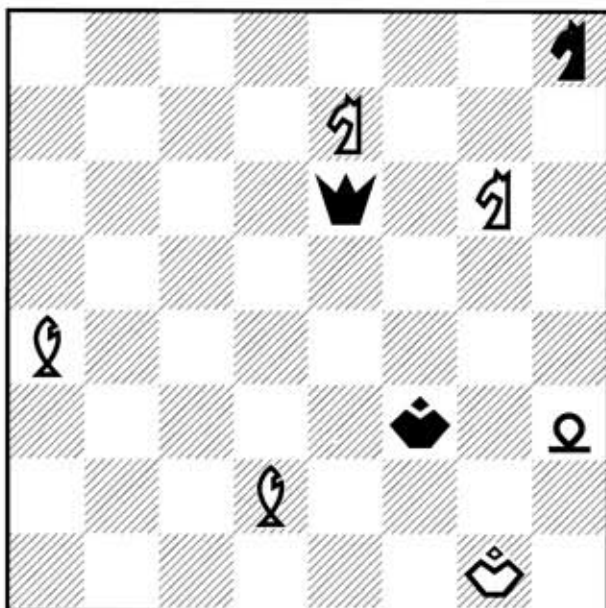

42.

Jak dva dravci nad posekaným polem
krouží bílí střelci nad černými zbytky.

Bílý vyhraje

Poštovní poštolka

Starej Vincent byl už dlouho posedlý chovem svých holubů, takže není divu, že když mu začali mizet, pořádně ho to rozčílilo. Jak ho šachy jinak opravdu bavily, dnes by se na partii stejně pořádně nedokázal soustředit, a nechal tedy hrát své přátele. Pozici sledoval poměrně nedbale a stále musel myslet na ty holuby. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se jednalo o akci lišky či kuny, na zemi totiž nikdy nenašel žádné stopy šelmy nebo výkaly.

Na vesnici právě tak velké, aby se v ní vyplatilo provozovat jedinou hospodu, vzbudí sebemenší událost rozruch. Všichni se znají, a když se něco semele, každý podezívá každého, protože jen těžko za to může nějaký přivandrovalec.

Tentokrát však v hospodě někdo takový byl. Možná turista, který se zapomněl a odjede posledním vlakem, ale každopádně podezřelý. Už jen tím, že se vydal na výlet sám; muž navíc vyhlížel na první pohled divně a nebyl oblečen zrovna turisticky: černé brýle (které však nedokázaly zcela zakrýt výrazný tik), klobouk a dlouhý kabát připomínaly... No, těžko říct, co vlastně. Vincentovi se ten člověk sedící u vedlejšího stolu hned nelíbil a napadlo ho, že by se přesně hodil na zloděje holubů. Ale přece jen – první pták mu z holubníku zmizel už asi před měsícem, takže podezření stálo trochu na vodě.

„Podle mě za to může listonoš Vomáčka,“ řekl Vincentovi jeho dlouholetý známý, kombajnista František, a posunul po šachovnici další figurku.

„Proč zrovna ten?“ podivil se pan Kotrlý, zedník na odpočinku, Františkův protihráč a další z trojice klopící do sebe u stolu jeden půllitr poloteplého Gambrinusu za druhým. Teď se na chvíli zamyslel a pak uhnul napadeným střelcem.

„Přišel přece o svůj šolich, nemá možná na jídlo a jak taky nemá co dělat, má čas vymejšlet lotroviny,“ vysvětloval svou teorii František.

„Může s náma přece tady hrát šachy,“ pravil pan Kotrlý. „Konec konců je myslím dokonce už hrál. Zase bych to tak nedramatizoval.“

Františka však nebylo tak snadné uchlácolit. „Vzpomeň si, že když vyhodili z práce traktoristu Dýmala za to, jak to tehdy naboural do požární zbrojnice, že krátce na to jeho sousedovi zmizel rotvajler. Nepřipomíná ti to ty holuby, he?“ O Františkovi sice jeho žena říkala, že moc pije, ale očividně mu to stále páliło.

„Promiňte, že vám do toho vstupuju,“ vmísil se do hovoru náhle (a drze) cizinec. „Nic mi do toho samozřejmě není, ale...“

„Přesně, tak sklapni,“ opáčil kombajnista František. „Nejsme zvědaví na to, aby nám někdo kecal do sousedského rozhovoru nebo do týchle partie.“ Ve vzteku zatáhl, ale to už viděl, že jde o chybu. „Kibic, drž tlamajznu,“ zavrčel.

„Proč hned tak zle, přátelé,“ lísal se cizinec. „Můžu vás pozvat na panáka?“

To trojici obměkčilo, a dokonce vybědli příchozího, aby si přisedl k jejich stolu. Když hostinský odnesl čtyři prázdná štamprlata od dvojitého rumu (když už se cizák chce praštit přes kapsu, pustíme mu trochu žilou), neznámý muž pokračoval: „Totiž, napadlo mě, není zde nějaká souvislost mezi tím, že mizí holubi a pak je zde ten pošťák... Víte přece, že holubi jsou také poštovní. Nemohl je ten Vomáčka třeba vnímat jako konkurenci, nemá pocit, že ho připravili o práci?“

„Hezká teorie,“ pravil starej Vincent tónem, jakým se hovoří s obecním blbem. „Až na to, že ty moji holubi vůbec nebyli poštovní.“

„Navíc Vomáčku nevyrazili kvůli nějakým holubům, ale prostě pro nadbytečnost,“ přisadil si pan Kotrlý. „Žádný dopisy k nám nechoděj, nikdo nám nepíše a my nikomu taky ne. Proč si s někým psát, o nikoho tady nestojíme,“ zkusil cizince ještě trochu popíchnout.

Ten se však nenechal vyprovokovat. „Víte, ještě s těmi holuby... Napadlo mě, že by za to mohla třeba poštovní poštolka.“

„Cože?“ zatukal si pan Kotrlý na čelo již zcela neskrývaně.

Na chvíli na stůl padlo lehce tíživé ticho, přerušované pouze boučajícími tahy figur. Pak pan František znechuceně pokrčil rameny a položil krále.

„Před jistou dobou,“ zamnul si cizinec ruce, když viděl, že partie skončila, a mohou ho tedy opět poslouchat, „jsem podnikal jisté, hm, šetření. Slyšeli jste o tom, že ještě za druhé světové války doručovala britská armáda spoustu svých zpráv prostřednictvím poštovních holubů? Taková poštovní poštolka, specializovaná na poštovní holuby, by mohla zasadit komunikaci protivníka drtivý úder. Proto ti různí špióni a tajné služby cvičí dravce. S poštolkou je to přirozeně docela jednoduché, ostatně ne náhodou se jmenuje zrovna takhle,“ na chvíli si sundal černé brýle a otřel je kapesníkem.

„Už jsem vám jednou řek, že ty moji holubi nebyli poštovní,“ prohlásil starej Vincent stále poněkud nerudně.

„Ale myslíte, že to poštovní poštolka pozná?“ namítl cizinec. „Pro ni je holub jako holub. Třeba si ji tady někdo prostě trénuje, aby ji pak mohl nasadit naostro, sabotáž v případě války nebo něco podobného.“

„Že by si teda tu poštovní poštolku cvičil přece jen ten Vomáčka? No, má to k poště tak nějak prostě blízko, uznávám. Třeba si myslí, že když vyhubí poštovní holuby, dostane práci někde v sousedství,“ dedukoval bystrý pan František.

„Pak je tu ale ještě jedna věc,“ pokračoval cizinec. „nezmiňovali jste, že Vomáčka hrál taky šachy?“

„No jo, hrál, byl tím vlastně docela posedlej. Ale aby šel sem s náma do hospody, to skoro ne. Hrál spíš korespondenčně, prostě pošťák. Ale jak to s tím souvisí?“

„Možná nijak,“ opět si vzal slovo cizinec a aby si své posluchače naklonil, znovu jim každému objednal po dvojitým rumu. Sám si už nedal; asi náhák městská fajnovka, napadlo Vincenta. „Jenom jsem si říkal, jestli třeba ty korespondenční šachy nehrál přes poštovní holuby. Protože potom poštovní poštolka...“

„To jako myslíte, že...“ František se hluboce zamyslel, jazyk se mu už trochu pletl. „Že by jako poštovní holub nedoručil tah, kdyby poštovní poštolka...“ kolo dedukcí se neúprosně roztočilo, mozek šrotoval v pivním rybníce. „Ale kdo by pak vlastně vyhrál...? Ne, to je blbost,“ uzavřel pro tento večer pan František svůj příspěvek do debaty a hlava mu klesla na stůl.

„Jak už jsem říkal, taková poštovní poštolka, specializovaná na poštovní holuby, by mohla v případě války zasadit komunikaci protivníka drtivý úder,“ pokračoval sveřepě cizinec. „Jenže,“ poněkud se rozohnil, „když byste chtěli poštovní poštolku vycvičit na chytání poštovních holubů s dopisy, jak byste to udělali? Třeba přes korespondenční šachy, který by přenášeli holubi...“

„Člověče, vy jste se teď naposled s náma nenapil, a v tom bude asi ten problém,“ namítl Vincent. „Vždyť to celý vůbec nedává smysl. Vomáčka, snob jeden nafoukaněj, hrál radši korespondenční šachy, než aby tady s náma v hospodě... Fajn, dobře, že ho vyrazili z práce.“

Ale to ještě neznamená, že ty šachy hrál pomocí holubů a nějaký poštolky. Jste paranoidní.“

„Ne, počkej, Vincku, nebuď zase tak přísněj. Je to všechno vážně chytrý,“ uznal pan Kotrlý a dopil další pivo. „Kdo by si pomyslel, že tady u nás budou i nějaký agenti. Dobře, dejme tomu, že je to skutečně ten Vomáčka. My si na něj teda dáme pozor, na ptáčka pošťáckýho, ať už je to holub nebo poštolka. Nás těma svejma kombinacema nepřechytračí. Ale musím říct, že mi to stejně pořád úplně neštymuje. Když poštovní poštolka jde po posílaných tazích nebo dopisech, proč teda tady Vicentovi mizej holubi přímo z holubníku?“

„Holubi, který navíc, kurva, nejsou ani poštovní,“ podotkl Vincent. „Jak už jsem jednou říkal, ne, dvakrát,“ dodal pak pro přesnost.

„No, to nevím,“ přiznal cizinec a pod černými brýlemi mu opět zacukal oční nerv. „Je to vážně trochu komplikovaný. Možná si to ta poštovní poštolka prostě nějak plete. Kdoví, třeba teď skončila korespondenční holubí partie, tak se v přestávce musí živit jinak. Samotnému mi to není úplně jasný, jen jsem si v týhle souvislosti prostě vzpomněl“

na jedno svý starší vyšetřování. Ale promiňte, teď už musím jít, jede mi vlak," muž se rychle zvedl, zaplatil u výčepu a zamířil k východu. Zábava jeho odchodem a s dalším vypitým pivem poněkud ochabla, hovor skomíral. Za chvíli začal hostinský významně otírat polité stoly špinavou utěrkou a zbylí hosté se postupně rozcházeli, když předtím probudili pana Františka. Rozházené šachové figurky zůstaly na stole.

To byl teda magor, říkal si pro sebe pan Kotrlý, když vycházel z hospody. Už jen ten tik... Ale aspoň že nás pozval na ty rumy. A taky jsem dneska vyhrál!

Zabočil za roh a pečlivě se kolem sebe rozhlédl, zda ho někdo nepozoruje. Pak tiše zapískal.

Ze střechy chalupy slétl dravec a posadil se mu na rameno. Ze zobáku padaly útržky bílého partiáře, dobře viditelné i v šeru...